

[REDAKTOWANE] dnia 7 sierpnia 2013 r.

Sygn. akt: OSD 40/13

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnej [REDAKTOWANE]

z dnia 7 sierpnia 2013 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Hubert Schwarz
Sędziowie: r. pr. Marek Sarnowski
r. pr. Anna Michnicka – Dziewurska

Protokolant: apl. radc. Paulina Wiśniewska

Po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2013 r. sprawy z zażalenia Skarżącego [REDAKTOWANE] na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 17-06-2013 r. sygn. akt [REDAKTOWANE] o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie

Postanawia:

Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 17-06-2013 r. sygn. akt [REDAKTOWANE] o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie.

[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

Hubert Schwarz

UZASADNIENIE

W zawiadomieniu z dn. 19 kwietnia 2013 r., [redacted] złożył skargę na r.pr. [redacted] [redacted] zarzucając nadużycie wolności słowa poprzez złożenie na rozprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym [redacted] w dn. 5 lutego 2013 r. oświadczenia o treści: [redacted] wystąpiła z aktem oskarżenia przeciwko powodowi" [tj. przeciwko Skarżącemu], co miało odbyć się z przekroczeniem granic rzeczowej potrzeby. Skarżący wskazał, iż odbyło się to „w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”, a celem tego działania było poniżenie i pomówienie Skarżącego, co mogło narazić Skarżącego na utratę zaufania potrzebnego do współdziałania w zarządzie nieruchomością wspólną, a ponadto do ewentualnego pełnienia funkcji członka [redacted] lub funkcji [redacted]. Ponadto r.pr. [redacted] wskazała w jednym z pism procesowych, złożonych w sprawie, w której Skarżący był stroną, iż „praktyka i doświadczenie w kontaktach z powodami świadczy bowiem o tym, że każde działanie na które powodowie nie wyrażają zgody, jest krytykowane przez powodów i jeśli jest to możliwe zaskarżane, w myśl zasady nie mieszczącej się w systemie demokratycznego państwa prawa - »dajcie człowieka a paragraf się znajdzie«". Również i ten czyn stanowił – w ocenie Skarżącego – przestępstwo określone w art. 212 § 1 Kodeksu karnego.

Postanowieniem z dnia 17 VI 2013 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ÖIRP [redacted] r.pr. [redacted] odmówiła wszczęcia dochodzenia. W uzasadnieniu Rzecznik wskazała, że r.pr. [redacted] – składając opisane wyżej oświadczenia – nie naruszyła przepisów ustawy o radcach prawnych oraz Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i nie stanowią one zniewagi ani pomówienia. Nie doszło także – w ocenie Rzecznik – do naruszenia granic rzeczowej potrzeby. Tym samym zarzucane w skardze czyny nie stanowią przewinienia dyscyplinarnego.

Skarżąc powyższe postanowienie, [redacted] zarzucił obrazę zarówno prawa materialnego (poprzez przyjęcie, że r.pr. [redacted] wykonywała czynności bez naruszenia przepisów prawa, w tym ustawy o radcach prawnych, oraz kodeksu Etyki Radcy Prawnego), jak i procesowego (poprzez zaniechanie przesłuchania r.pr. [redacted] oraz [redacted] a nadto poprzez dowolną ocenę złożonych przez r.pr. [redacted] oświadczeń).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym w sprawie jest fakt, iż r.pr. [redacted] reprezentowała [redacted] [redacted] w sprawie z powództwa [redacted] oraz [redacted] [redacted] zawisłej przed Sądem Okręgowym [redacted] R.pr. [redacted] [redacted] występowała również w charakterze pełnomocnika procesowego [redacted] pozwanej przez [redacted] oraz [redacted] a zawisłej przed Sądem Okręgowym [redacted] [redacted]

W trakcie rozprawy przed Sądem Okręgowym [redacted] prowadzonej w sprawie o sygn. [redacted] [redacted] w dniu 5 lutego 2013 r. r.pr. [redacted] poinformowała Sąd o tym, iż [redacted] wystąpiła z aktem oskarżenia przeciwko powodowi". Ponadto w piśmie procesowym z dnia 28 stycznia

2013 r. – odpowiedzi na pozew, złożonym Sądowi Okręgowemu [REDAKTED] w sprawie o sygn. [REDAKTED] [REDAKTED] zawarła sformułowanie o treści: „praktyka i doświadczenie w kontaktach z powodami świadczy bowiem o tym, że każde działanie na które powodowie nie wyrażają zgody, jest krytykowane przez powodów i jeśli jest to możliwe zaskarżane, w myśl zasady nie mieszczącej się w systemie demokratycznego państwa prawa – „dajcie człowieka a paragraf się znajdzie”.

dowód: protokół z rozprawy Sądu Okręgowego [REDAKTED] dn. 5 lutego 2013 r., sygn. akt [REDAKTED]
[REDAKTED] (k. 6-6v)
                              odpowiedź na pozew złożona w sprawie [REDAKTED] (k. 8-12)
                              odpowiedź na pozew złożona w sprawie [REDAKTED] (k. 13-17)
                              pismo pełnomocnika pozwanego złożone w sprawie [REDAKTED] (k. 30-32)

Sąd zważył, co następuje:

Wniesione w sprawie odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Przeprowadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTED] – r.pr. [REDAKTED] [REDAKTED] dochodzenie nie jest dotknięte w ocenie Sądu wadami. Zebrany w toku postępowania przygotowawczego materiał nie wskazywał, by doszło na etapie dochodzenia do naruszeń przepisów prawa, opisanych w odwołaniu.

Zasadnicze wywody należy poprzedzić zastrzeżeniem, że Sąd w niniejszej sprawie działa jako organ II instancji, powołany do rozpatrywania zażaleń na postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia. co wynika z odpowiednio stosowanego przepisu art. 306 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Determinuje to zakres kognicji Sądu rozpoznającego zażalenie odmawiające wszczęcia dochodzenia.

Pierwszy z zarzutów poczynionych przez Skarżącego dotyczył posłużenia się względem Sądu przez r.pr. [REDAKTED] informacją o tym, że [REDAKTED] wystąpiła z aktem oskarżenia przeciwko powodowi”. Nie można podzielić poglądu Skarżącego, jakoby posłużenie się tą informacją w toku postępowania cywilnego stanowiło przekroczenie granic wolności słowa, naruszenie norm KK zakazujących zniesławiania oraz znieważania, a nadto przekroczyło granice rzeczowej potrzeby. Prawdziwość ujawnionej przez r.pr. [REDAKTED] informacji nie została zaprzeczona przez Skarżącego: co więcej, w złożonym odwołaniu (str. 3) fakt ten Skarżący potwierdził (znalazła ona także potwierdzenie w załączonym do odwołania „zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa z dn. 6 VIII 2012 r. oraz „usunięciu braków formalnych” z dn. 15 I 2013 r.). Informacja ta została ujawniona wąskiemu gronu osób, tj. uczestnikom rozprawy w dn. 5 II 2013 r. [REDAKTED] – tj. osobom, którym informacja ta była już znana) oraz Przewodniczącej składu sędziowskiego – [REDAKTED] i protokołującemu rozprawę [REDAKTED]. Nie można zatem podzielić poglądu Skarżącego, jakoby informacja ta miała go poniżyć w oczach „opinii społecznej” i narazić na utratę zaufania potrzebnego do ewentualnego pełnienia funkcji w [REDAKTED] o które Skarżący ubiegać się na

chwile obecna nie może, jako że [REDAKT] organu takiego nie posiada (vide: uzasadnienie do zawiadomienia z dnia 19 IV 2013 r., złożonego przeciwko r.pr. [REDAKT] str. 4, k. 4 akt). Podana przez r.pr. [REDAKT] informacja została utrwalona jedynie w protokole rozprawy, który to protokół nie podlega ujawnieniu dowolnej osobie, a krąg osób mających do niej dostęp jest – co do zasady – ograniczony do składu sądu prowadzącego sprawę, pracownika sądu oraz stron postępowania.

Z pewnością ujawniona informacja nie „stygmatyzowała” Skarżącego „jako przestępcy przed Sędzią Sądu Okręgowego”. Sędzi prowadzącej postępowanie cywilne znana jest z pewnością zasada domniemania niewinności, a sam fakt złożenia zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa nie jest równoznaczny z postawieniem Skarżącemu zarzutu popełnienia czynu zabronionego. Tym samym Rzecznik prawidłowo ustaliła, iż w tym zakresie r.pr. [REDAKT] nie naruszyła przepisów prawa, w tym przepisów Kodeksu karnego, ustawy o radcach prawnych, a nadto – że nie doszło do naruszenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej jako: KERP).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia granic rzeczowej potrzeby należy wskazać, iż sprawa zawisła przed Sądem Okręgowym [REDAKT] pod sygn. [REDAKT] jest tylko jedną z co najmniej kilku spraw prowadzonych z udziałem Skarżącego oraz [REDAKT] [REDAKT] co przyznali w swych pismach procesowych w postępowaniu cywilnym Skarżący oraz r.pr. [REDAKT]. Pomiedzy tymi sprawami zachodzi zarówno związek podmiotowy (dotyczą bowiem tych samych stron), jak również związek przedmiotowy, bowiem sprawy te dotyczą – w ogólności – zarządu nieruchomością. Wielowatkowość prowadzonych spraw – przy ich związku przedmiotowym – poszerza granice rzeczowej potrzeby ujawniania w toku postępowań szeregu informacji, mających choćby niewielki (lub niekoniecznie bezpośredni) związek z prowadzoną sprawą. Tak było i w przypadku sprawy, w której informacja została ujawniona. Mogła ona – przynajmniej teoretycznie – posłużyć do oceny, czy nie istnieją przesłanki do zawieszenia postępowania. Dlatego też nie ma znaczenia podnoszony przez Skarżącego brak tożsamości stron postępowania cywilnego prowadzonego pod sygnaturą [REDAKT] oraz postępowania przygotowawczego w sprawie pomówienia [REDAKT].

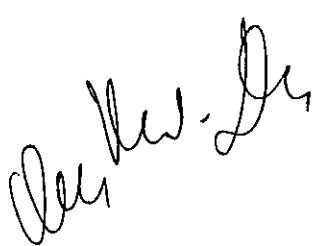
Sąd nie dopatrył się również naruszenia przepisów przez r.pr. [REDAKT] poprzez zawarcie w piśmie procesowym sformułowania, iż „każde działanie na które powodowie nie wyrażają zgody, jest krytkowane przez powodów i jeśli jest to możliwe zaskarżane, w myśl zasady nie mieszczącej się w systemie demokratycznego państwa prawa – „dajcie człowiekowi a paragraf się znajdzie”. Skarżący, który – jak twierdził na posiedzeniu tut. Sądu – poczuł się tymi słowami dotknięty z uwagi na nasuwające się skojarzenie ze „stalinowskim oprawcą” oraz przeżywanym przez Skarżącego skutkiem represji, jakim została poddana w okresie komunizmu jego rodzina. Należy jednak uwzględnić, iż r.pr. [REDAKT] o tych skojarzeniach nie wiedziała, co – wbrew stanowisku Skarżącego, wyrażonym na posiedzeniu tut. Sądu – miało znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Cytat, jakim posłużyła się r.pr. [REDAKT] wszedł już bowiem (po kilkudziesięciu latach) do języka potocznego. W znaczeniu użytym w piśmie procesowym przez r.pr. [REDAKT] stanowił przenośnię – na tyle oczywistą, że nie mogącą stanowić zniesławienia poprzez dosłowne przypisanie cech autora cytatu Skarżącemu. Różnica pomiędzy autorem cytatu a Skarżącym jest bowiem oczywista. Biorąc pod uwagę zarówno kontekst, w jakim cytat ten został przytoczony, a także brak zamiaru posłużenia się nim przez r.pr. K. Janiak w celu dotknięcia Skarżącego z uwagi na jego osobiste przeżycia (o których r.pr. [REDAKT] nie wiedziała) Sąd uznał, iż ustalenia Zastępcy Rzecznika

Dyscyplinarnego były i w tej mierze prawidłowe. Nie można bowiem mówić o tym, by posłużenie się przytoczonym wyżej cytatem mogło stanowić zniesławienie w rozumieniu art. 212 KK.

Ponieważ stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budził wątpliwości, w szczególności wobec jego potwierdzenia dokumentami, przeto prowadzenie postępowania dowodowego w kierunku potwierdzenia okoliczności ujętych w dokumentach Sąd uznał za zbyteczne. Z tego względu wnioszek o przesłuchanie r.p.r. [REDACTED] złożony przez Skarżącego, nie został przez Sąd uwzględniony.

Dokonując kontroli ustaleń Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sąd nie dopatrył się uchybień czynnych zasadnym złożone odwołanie na postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia. Sąd uznał tym samym, że brak jest podstaw dla wyeliminowania zaskarżonego postanowienia z obrotu. W tych okolicznościach odmowa wszczęcia postępowania była zasadna, zaś odwołanie Skarżącego nie mogło zostać uznane za usprawiedliwione. Sąd utrzymał zatem w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne, zaś Stronom nie przysługuje prawo jego zaskarżenia.

16.10.2013

